

از استادیوم‌های جام جهانی تا ورزشگاه‌های ایران

صد سال تنهایی

بازی در شهرستان‌های غیر از مرکز استان و مناطق کم برخوردار همیشه یک در در مسافت به شمار می‌رود. شهرهایی که معمولاً ورزشگاه‌های آنها متعلق به سال‌های پیش از انقلاب است و قدمتی ۵ دهه‌ای دارد و در طول این ۵ دهه حتی یک بازسازی کوچک در حد تعویض شیرهای دستشویی هم در آنها انجام نشده. استادیوم‌هایی که در تمام این سال‌ها بدل به مخروبه شده‌اند که حتی برای برگزاری یک جلسه تمرینی نیز مناسب نیستند اما بی‌توجه به همه مصائب و مشکلات موجود در آنها فوتبال برگزار می‌شود و میزبان بازی‌های رسمی هستند. این اتفاق سال‌هاست در فوتبال ایران یک کلیشه دل‌آزار شده و از فرط تکرار دیگر کسی به آن توجهی ندارد. به نظر می‌رسد همه پذیرفته‌ایم که از این مصیبت گریزی نیست و باید فوتبال را در استادیوم‌های مخروبه، قدیمی و بدون امکانات تحمل کنیم. وقتی بزرگترین و مهم‌ترین استادیوم ما این روزها در خطر تخریب قرار دارد و نزدیک به دو سوم سکوها آن بلااستفاده‌اند و خطر ریزش آنها را تهدید می‌کند، دیگر نمی‌توان از یک شهر دور افتاده با جمعیت زیر یک میلیون انتظار دیگری داشت. ورزشگاهی که فوتبال دیدن در آن نیازمند تمهیدات خاص و تحمل مصائب ویژه است؛ از طی کردن مسافت طولانی تا حضور در استادیوم از ساعت‌ها قبل بدون هیچ امکانات

رفاهی و آسایشی تا مصیبت استفاده از سرویس‌های بهداشتی شلوغ، کم، کثیف و معمولاً خراب. بنابراین وقتی شرایط آزادی به عنوان نگین و نماد ورزشگاه‌ها و ابنیه‌های ورزشی ایران اینگونه است، اینکه انتظار داشته باشیم در شهر کوچک و دور افتاده‌ای مثل جم یک استادیوم در خور داشته باشیم، عبث و البته مضحک است. ورزشگاه تختی جم دقیقاً همانی بود که انتظار می‌رفت؛ یک ورزشگاه مخروبه، بی‌قواره و زشت که زمین آن حتی برای برگزاری مسابقات اسپدوانی نیز مناسب نبود چه برسد به فوتبال. ورزشگاهی که بخش عمده‌ای از زمین آن خاکی بود که با تمهیدات ویژه آن را آماده‌سازی کرده بودند تا کچلی و خاک آن به چشم نیاید. زمینی که اساساً نمی‌شد در آن فوتبال بازی کرد اما در ایران در این زمین و بدتر از آن هم فوتبال بازی می‌کنند. برای ما که حماسه بازی استقلال و آنیانگ در جام باشگاه‌های آسیا در استخر آزادی در سال ۸۱ را دیده‌ایم، بازی در ورزشگاه جم یک شوخی دم دستی است! بدیهی بود استقلال در این زمین با مشکلات عدیده‌ای روبه‌رو شود و با توجه به تعدد مهره‌های فانتزی و تکنیکی و سبک فوتبال روی زمین زمینگیر شود. در حقیقت حریف اول استقلال در بازی یک چهارم نهایی حذفی زمین جم بود، نه پارس جنوبی جم.

قمار حذفی

ایمان گودرزی

روزنامه‌نگار ورزشی

زمانی که مدیریت استقلال در بدترین شرایط به سر می‌برد، ساینپتو خیلی خوب بازی هایش را می‌برد و اجازه نمی‌داد حواشی خارج از زمین و مدیریتی به ترکیب تیم نفوذ کند اما این دوبازی آخر کمی تردیدهایی را به وجود آورده است که نکند در حساس‌ترین مقطع فصل تیم در بحران فرو برود. استقلال‌ها پس از باخت در دربی به پوشهر سفر کردند تا در مرحله یک چهارم نهایی به مصاف پارس جنوبی جم بروند و بتوانند غم باخت را فراموش کنند. شکست در شهرآورد روی شاگردان ساینپتو تأثیر بدی گذاشته بود و این قضیه در این دیدار نیز به خوبی دیده می‌شد. آبی‌ها در آب و هوای شرعی و زمین نه چندان مناسب پارسی‌ها هر چه تلاش کردند در ۹۰ دقیقه موفق به باز کردن دروازه

حریف نشدند تا کار به وقت‌های اضافه بکشد. آبی‌ها که در سه فصل اخیر نشان داده‌اند ترجیح می‌دهند بازی آنها در جام حذفی بعد از ۱۴۰ دقیقه برنده را مشخص کند یا گل سعید مهری از پس پوشهری‌ها برآمدند تا به مرحله نیمه نهایی این رقابت‌ها صعود کنند. ساینپتو و بازیکنانش بیش از هر زمان دیگری به این برد نیاز داشتند. استقلال‌ها که در لیگ سه بازی بسیار سخت پیش‌رو دارند و قهرمانی شدنشان به اما و اگر دیگر تیم‌های مدعی بستگی دارد شاید رسیدن به جام را از مسیر حذفی ترجیح بدهند و قمار خود را روی ۲ تک‌بازی حذفی بگذارند. ساینپتو حالا باید منتظر بماند تا با قرعه‌کشی حریف مرحله بعد خود را بشناسد. در هر صورت برای تیمی که مجوز حرفه‌ای ندارد و نمی‌تواند در لیگ قهرمانان آسیای فصل بعد حضور داشته باشد شاید فرق چندانی نداشته باشد که جامی را بالای سر ببرند یا نه اما همین جام‌ها می‌تواند تکلیف آینده بسیاری را در تیم فصل بعد مشخص کند.

طلا زیر خاک

امیررضا همایون

روزنامه‌نگار ورزشی

مهم‌ترین بازی روز اول مرحله یک چهارم نهایی جام حذفی به بازی پارس جنوبی جم و استقلال اختصاص داشت. رقابتی که بسیاری از طرفداران فوتبال ایران بر این باور بودند استقلال کار آسانی برای شکست دادن تیم تحت هدایت امیدرضا روانخواه و صعود به جمع چهار تیم پایانی این فصل جام حذفی دارد. اتفاقی که عکس آن رخ داد و پارس جنوبی که مقابل استقلال حداقل روی کاغذ از پیش بازنده به نظر می‌رسید، با انجام یک بازی حساب شده بازی را به وقت اضافه کشاند و در نهایت هم سعید مهری موفق شد در واپسین دقیقه وقت‌های اضافه دروازه پارس جم را باز کند و باعث صعود تیمش به مرحله نیمه نهایی برای نوزدهمین بار در تاریخ شود. عملکرد پارس جم در این مسابقه ثابت کرد استان پوشهر پتانسیل زیادی از نظر نیروی انسانی دارد و این تیم اگر درگیر سوءمدیریت نمی‌شد، باید الان در لیگ برتر حضور داشت. به نظر می‌رسد این تیم اگر بازی‌های خودش در لیگ آزادگان را هم با همین انگیزه‌ای که مقابل استقلال بازی کرد، به میدان برود فاصله چندانی تا صعود دوباره به لیگ برتر نداشته باشد. به عبارت دیگر می‌توان گفت پارس جنوبی برای درخشش در لیگ آزادگان و صعود به لیگ برتر نیازمند بخش زنده مسابقات و پرداخت به موقع مطالبات بازیکنانش است تا آنها بدون دغدغه فکری در تمرین و مسابقات حاضر شوند و برای موفقیت بجنگند. شهرستان جم سرشار از منابع انسانی است؛ استعدادهایی که برای درخشش در سطح اول فوتبال ایران نیازمند اندکی حمایت و توجه هستند. اتفاقی که در اکثر شهرهای ایران رخ نمی‌دهد و استعدادهایی بالقوه هرگز فرصتی برای بالفعل شدن نمی‌یابند. جم هم همانند سایر تیم‌های ایران به مانند طلای زیر خاک است اما کسی پیدا نمی‌شود آن را از زیر خاک بیرون بیاورد. حیف این تیم و شهر که با این همه تماشاگر و پتانسیل انسانی به خاطر سوءمدیریت چند نفر از حضور در بالاترین سطح فوتبال ایران کوتاه مانده است.

دور از انتظار

سمیرا شیرمردی

روزنامه‌نگار ورزشی

معمولاً بعد از دربی، تیم‌های قرمز و آبی شرایط عجیبی دارند. تیمی که می‌بازد، همانند افسرده‌ها می‌شود و گویی آن شادابی و روحیه لازم را ندارد. تیمی هم که می‌برد، ظاهراً همچنان در شادی و یاد آن پیروزی است. به همین دلیل بعد از دربی‌هایی که برد و باخت دارند، معمولاً بازی خوبی از استقلال و پرسپولیس نمی‌بینیم. این بار هم شرایط برای آبی‌ها اینچنین بود. شاگردان ریگاردو ساینپتو که مدعی هستند می‌توانند هم در جام حذفی و هم لیگ برتر قهرمان شوند، در بازی یک چهارم پایانی مقابل پارس جنوبی جم، چندان خوب ظاهر

نشدند. آبی‌ها آشفته به نظر می‌رسیدند و نتوانستند همان فوتبالی همیشگی را ارائه دهند. نمایشی که در نیم فصل دوم از آنها دیده‌ایم. استقلال حتی در نیمه اول صاحب یک پنالتی هم شد اما محمد محبی به راحتی آن را از دست داد تا استرس تیم بی‌روحیه بیشتر از قبل شود. آبی‌های پایتخت در بازی با تیم لیگ یکی پارس جنوبی جم حرف چندانی برای گفتن نداشتند که در حرفه‌ای این است نهایت بازی به وقت‌های اضافه و ۱۴ دقیقه کشید تا با یک گل عجیب به پیروزی برسند. گلی که سعید مهری با تلاش فردی خود توانست آن را بزند و البته روز به سبکی تنها اشتباهش را در این بازی درون دروازه پارس جنوبی انجام داد و نتوانست توپ را بگیرد تا استقلال به پیروزی برسد و به نیمه نهایی راه پیدا کند.

ذهنیت اشتباه

سهراب بختیاریزاده

مدافع اسبق استقلال

استقلال تا قبل از دربی شرایط خوبی داشت و الان شانس کمتری برای قهرمانی دارد ولی کار حرفه‌ای این است که تا روز آخر تلاش کند. کیفیتی که انتظار داشتیم را از استقلال در روز دربی ندیدیم. بخصوص در حمله هماهنگی لازم وجود نداشت. از طرفی پرسپولیس هم در دفاع کم نقص بازی کرد. روز خوب استقلال نبود. پرسپولیس هم روی یک اشتباه از عمق دفاع استقلال استفاده کرد و بعد از آن بازی را بست. در بازی‌های بزرگ و فینال گونه طبیعی است بعد از زدن گل آن را حفظ و بازی را مدیریت کنید که پرسپولیس این کار را انجام داد. از این به بعد کار برای استقلال سخت می‌شود. استقلال می‌توانست در دربی برنده شود یا حداقل نیاز تا شانس بیشتری برای قهرمانی داشته باشد. با وجود این همانطور که سپاهان در خانه خودش به ملوان امتیاز داد، باید این شانس را قائل باشیم که هر اتفاقی در بازی‌های آینده ممکن است بیفتد. از منظر فنی استقلال در حمله، ضدحمله، حمله سریع و خلاقیت بازیکنان فوق‌العاده است. اگر تیم‌ها کمی بی‌نظم در زمین حاضر شوند و به بازیکنانی مانند محبی، قایدی و مطهری فضا بدهند، می‌توانند به هر تیمی ضربه بزنند ولی ایراد بزرگ استقلال این است که در بخش حمله مقابل تیم‌هایی که منظم دفاع می‌کنند و سخت فضا می‌دهند به مشکل می‌خورند. در این موقع نیاز است که با کار گروهی و ترکیبی قوی‌تر ظاهر شوید تا بتوانید از حریف فضا بگیرید. این یک ایراد است که روز دربی آن را دیدیم و به همین دلیل کار استقلال برای ضربه زدن به پرسپولیس سخت شد.

بحث داوری مهم است ولی همه فوتبال نیست. اعتراض در مورد صحنه پنالتی کمکی به استقلال نمی‌کرد. اشتباهات استقلال در روز دربی خیلی بیشتر از اشتباه داور در آن صحنه بود. این تفکر که داوری با ما مشکل دارد و اجازه نمی‌دهد قهرمان شویم، خوراک و ذهنیت اشتباهی است که سال‌هاست گریبان استقلال را گرفته. منتهای سال قبل که فرهاد مجیدی نشان داد می‌توان با اتحاد و کار حرفه‌ای آنقدر قوی بود که حتی اشتباه داوری هم به شما غالب نشود. متأسفانه برخی‌ها آنقدر احساسی هستند و در این مسأله محو شده‌اند که اصلاً بحث فنی برای استقلال معنی ندارد. باید به چراهای فنی بپردازیم. چرا استقلال خوب نبود؟ چرا مثل بازی‌های قبلی در حمله شاداب نبود؟ چرا در ۹۰ دقیقه دو موقعیت درست نکرد؟ بازی که تمام می‌شود همه روی داوری زوم می‌کنند. درست است ممکن بود داور آن پنالتی را بگیرد اما نگرفت ولی خود استقلال در ۹۰ دقیقه مثل بازی‌های قبلی نبود. بحث من این است. متأسفانه این تفکر سال‌هاست در خانواده استقلال کاری کرده همه از فضای فنی دور شوند. رقیب سنتی هم استفاده کرد و ۵ فصل قهرمان شد. از درون باید آنقدر قوی باشید که بدون باخت قهرمان شوید. این ذهنیت باید پاک شود. نمی‌گویم از حق استقلال در داوری دفاع نکنید ولی همه‌اش این نیست. متأسفانه این تفکر اشتباه سال‌ها استقلال را از مسیر و هدف اصلی دور کرده. با توجه به شرایط موجود کار در لیگ برای استقلال سخت شده و باید منتظر باشد پرسپولیس و سپاهان امتیاز از دست بدهند اما در فوتبال هر اتفاقی ممکن است بیفتد. حرفه‌ای این است که تا لحظه آخر تلاش کنند. از طرفی آنها هنوز در جام حذفی حضور دارند و به نیمه نهایی رسیده‌اند و با توجه به شرایط می‌توانند قهرمان شوند. قهرمانی جام حذفی هم کار کوچکی نیست. باید در هر دو جام امیدوار باشند و تلاش کنند.